

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล นางสาว ศิริภา สว่างสุข รหัสบุคคล 018215

เบอร์โทรภายใน 1697 เบอร์โทรมือถือ 0616316944 Email Address: sawangasuk.siripha@gmail.com

หน่วยงาน หน่วยบดไต่เทียมชั้น 5 ตึกสิริกิติ์ งานการพยาบาลอายุรศาสตร์ ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด) ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามารามิบัติ

*ชื่อ-สกุลนางสาว ศิริภา สว่างสุข รหัสบุคคล 018215

(ผู้ที่ได้รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้ โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง ความรักคือโลกทั้งใบของใครคนหนึ่ง

เนื้อเรื่อง

มีประโยคเกี่ยวกับความรักสั้นๆ จากเว็บไซต์แห่งหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “You may only be person to the world but you may also be the world to one person” ซึ่งหมายความว่า “คุณอาจจะแค่คน คนหนึ่งที่อยู่บนโลกนี้ แต่ใครจะคิดว่าคนคนหนึ่งก็อาจเป็นโลกทั้งใบของใครบางคนก็เป็นได้”

ฉันไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร คนคนหนึ่งจะเป็นโลกอีกใบของอีกคนได้จริงหรือ มันดูเกินจริง พุดง่าย ๆ ฉันไม่ค่อยเชื่อในเรื่องของความรักนั่นเอง ยิ่งฉันได้มาอยู่ในวิชาชีพพยาบาลก็ยิ่งไม่เชื่อใหญ่เลย เพราะวัน ๆ หนึ่งของฉันได้แต่ขึ้นเวรแล้วก็ลงเวร ล้มตัวลงนอน แทบไม่มีเวลาให้ใครเลย ฉันได้แต่เฝ้าดูคนรอบข้างมีความรัก แต่ท้ายที่สุดก็จบลงด้วยเหตุผลที่ว่า “เวลาไม่ตรงกัน, ไม่มีเวลาให้กัน” และเหตุผลอื่นๆ อีกมากมายนานับประการที่เล่าวันเดียวก็ไม่ว่าจะหมดไหม

นอกจากคนรอบข้างฉันแล้วนั้น การทำงานในด้านสายสุขภาพก็จะได้เห็นความรักในหลาย ๆ รูปแบบ บ้างก็รักแต่ไม่คิดจะมาดูแลมีหน้าที่จ่ายค่ารักษาก็จบ บ้างก็ปล่อยทิ้ง ไว้กับโรงพยาบาลไม่รู้จะจากไปเมื่อไหร่ บ้างก็รักสู้แทนกันจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้ บ้างก็รักดูแลกันจนหายป่วยกลับบ้านได้ มันก็ยิ่งทำให้เชื่อประโยคที่กล่าวมาตอนต้นได้ยาก จนฉันได้มาเจอกับคุณลุงท่านหนึ่ง

ฉันเป็นพยาบาลจบใหม่ได้ประจำการอยู่ ณ หอผู้ป่วยวิกฤตแห่งหนึ่ง ในช่วงประมาณเดือนมีนาคม วันหนึ่งฉันได้รับมอบหมายงานให้ดูแลผู้ป่วยสูงวัยที่มารักษาเกี่ยวกับเส้นเลือดหัวใจตีบด้วยการใส่สายสวนหัวใจ แต่ด้วยลักษณะภายในของเส้นเลือดมีหินปูนเกาะเป็นจำนวนมากทำให้ยากต่อการรักษา คุณหมอได้ทำการรักษาอย่างสุดความสามารถ แต่แล้วก็เกิดเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้น ผู้ป่วยอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการเสียชีวิต จึงต้องได้รับการเฝ้าติดตามอาการอย่างใกล้ชิด ณ หอผู้ป่วยแห่งนี้ ฉันได้เข้าไปตรวจเยี่ยมผู้ป่วยเหมือนปกติที่เคย ฉันได้พบผู้ชายสูงวัยคนหนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ สีหน้าเศร้าหมองและอิดโรย สองมือกุมมือผู้ป่วยที่ฉันดูแล นั่งอยู่ข้างเตียงไม่ห่าง ฉันได้ทดสอบความรู้สึกตัวของผู้ป่วย แทบไม่มีปฏิกิริยาได้ตอบกลับมาใด ๆ มีเพียงรูม่านตาที่ยังคงตอบสนองต่อแสง สัญญาณชีพต่างๆ คงที่ อยู่ ๆ ผู้ชายคนนั้นได้เงยหน้ามาถามฉันว่า “ภรรยาของผมเป็นอย่างไรบ้าง แกพอจะรู้สึกตัวบ้างไหม?” ฉันได้แต่ตอบกลับไปว่า “ก็ยังคงเหมือนเดิมในทุก ๆ วันที่ผ่านมา” จากนั้นฉันจึงเดินออกมาอย่างเงิบ ๆ และได้ยินเสียงของผู้ชายคนนั้นปลุกผู้ป่วย 2-3 รอบแต่ไม่ได้รับการตอบสนอง และหยุดเรียกและนั่งลงกุมมือผู้ป่วยเช่นเดิม

หลายวันผ่านไปฉันก็ยังเห็นผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ที่เดิมท่าเดิม จะลุกออกไปเมื่อพยาบาลเข้ามาทำหัตถการหรือหมดเวลาเยี่ยมเท่านั้น ฉันได้วนกลับมาดูแลผู้ป่วยรายนี้อีกครั้งอาการผู้ป่วยตื่นลืมตา ไม่ตอบสนองต่อเสียง ไม่ทำตามคำสั่ง แขนและขาปิดป่ายไปมาแบบไร้ทิศทาง สีหน้าของผู้ชายคนนั้นดูมีแสงแห่งความหวังขึ้น และถามกับฉันอีกว่า “อาการของภรรยาผมดีขึ้นแล้วใช่ไหมครับ เขาจะกลับมาเหมือนเดิมไหมครับ” ฉันได้แต่รับฟังอย่างตั้งใจ แต่ใครเล่าจะรู้ว่าในสมองตอนนั้นของฉันขาวโพลนมาก ๆ พยายามหาคำตอบเพื่อที่จะมาตอบให้ได้และรักษากำลังใจตรงนั้นให้ได้มากที่สุด” สิ่งทีเื่อนเอยออกไปนั้นคือ “คุยกับคุณหมอไหมคะ หากสงสัยในเรื่องใดเกี่ยวกับการรักษา อาการ สอบถามคุณหมอได้นะคะ” ฉันจึงเดินไปเรียกคุณหมอมาคู่กับผู้ชายคนนั้น และฟังคำบอกกล่าวและการตอบปัญหาของคุณหมอเงิบ ๆ และเฝ้าสังเกตสีหน้าของผู้ชายคนนั้น แววตาของความหวังหรือ รอยยิ้มที่มีค่อย ๆ จางลง หลังคุยเสร็จฉันก็ปล่อยให้ผู้ชายคนนั้นได้อยู่กับภรรยาของเขาเงิบ ๆ จนเวลาล่วงเลยไปถึงตอนเย็นก็ยังไม่ลุกไปไหน ฉันได้เข้าไปสอบถาม “คุณลุงจะไม่ลงไปกินข้าวบ้างหรือคะ?” คุณลุงได้ตอบกลับมามีน้ำเสียงแผ่ว ๆ “ลุงไม่หิว ลุงอยากอยู่กับภรรยาของลุงมากกว่า ถ้าไปแล้วภรรยาตื่นมาไม่เจอใคร เขาจะเหงาเอา” โอ้ฉันอึ้ง เกิดความเจ็บระหว่างบทสนทนา

กว่าฉันจะหาเสียงตัวเองเจอกันนานพอสมควร ฉันเริ่มต้นคุยกับคุณลุงอีกครั้งด้วยการสอบถามประวัติของคุณลุง จึงได้ทราบว่า ชีวิตของพวกเขาผ่านอะไรมาด้วยกันเยอะ อยู่กินด้วยกันมาก็เกือบ 20-30 ปี ลูก ๆ โตจนเรียนจบและก็มีครอบครัวกันหมดแล้ว ก็เหลือลูกกะป้านี้แหละกันสองคน และเล่าถึงการตัดสินใจร่วมกันเกี่ยวกับสุขภาพของคุณป้าที่เป็นโรคหัวใจว่าจะเข้ารับการรักษาแม้จะแอบกลัวความเสี่ยง แต่ก็พยายามให้กำลังใจด้วยกันมาตลอด บางทีก็คิดว่าเป็นความผิดของคุณลุงที่ต้องทำให้ป้าต้องเป็นแบบนี้... บรรยากาศเงียบลงทันที ฉันได้แต่แอบร้องไห้ในใจเงียบ ๆ และได้แต่บอกให้คุณลุงไปกินข้าว ดูแลตัวเองให้ดีกว่าก่อน จะได้ไม่ป่วยมีแรงมาดูแลคุณป้าได้

หลายเดือนผ่านไปจนถึงปลายเดือนมิถุนายนฉันก็ยังเห็นผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ที่เดิม กุมมือเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือสีหน้ามีเลือดฝาด คุณมีสีหน้าเพิ่มมากขึ้นจากตอนที่เจอกันครั้งแรก และหลังจากนั้นพบกับคุณลุงอีกครั้ง ณ หอผู้ป่วยอายุรกรรม สถานที่ฝึกงานแห่งใหม่ของฉัน ภรรยาของคุณลุงหยาเครื่องช่วยหายใจไม่ได้จำเป็นต้องได้รับการเจาะคอเพื่อช่วยในการหายใจ สัญญาณชีพดีมาก หัวใจก็ดีขึ้น ความรู้สึกตัวก็ยังคงเดิม เพิ่มเติมคือดีขึ้นมาก จนต้องผูกมัดทั้ง 4 รยางค์ หายใจเหนื่อยเป็นช่วง ๆ จนต้องได้รับการดูดเสมหะและได้ยาบรรเทาอาการเหนื่อยเป็นระยะ คุณลุงดูสีหน้าสดใส พูดคุยเยอะขึ้น และยังคงจำฉันได้และฝากให้ฉันช่วยดูแลภรรยาของเขาให้ที ในทุกวันที่อยู่หอผู้ป่วยอายุรกรรมฉันก็เห็นคุณลุงมานั่งเฝ้าและยังคงจับมือภรรยาของเขาเช่นเคย

หลังจากนั้นอีก 3 เดือนฉันก็ไม่ได้พบคุณลุงอีกเลย เนื่องจากฉันได้ย้ายไปฝึกงานในหอผู้ป่วยอีกแห่งหนึ่งฉันได้แต่ภาวนาและหวังว่า คุณลุงจะดูแลคุณป้าได้ดี ไม่ย่อท้อและไม่ยอมแพ้ อย่างเช่นที่เคยดูแลที่โรงพยาบาลไม่ห่างไปไหน เหมือนกับว่าโลกของคุณป้าก็คือโลกของคุณลุงทั้งใบ ในฐานะพยาบาล...การได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งแสดงความรักต่อผู้หญิงที่เขารักแบบสุดหัวใจ มันเป็นเรื่องที่รู้สึกอึดอัดหัวใจไปพร้อมกับความเศร้าใจ และรู้สึกว่าผู้หญิงคนนั้นช่างโชคดีมาก ๆ บางทีก็แอบคิดให้มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นในชีวิตของเขาเหมือนกันนะ แต่มันคงจะเป็นได้ยาก การดูแลเอาใจใส่อย่างเต็มความสามารถของเราจะทำให้ได้ให้แก่ผู้หญิงที่เขารักและเปิดโอกาสให้เขาได้อยู่กับคนที่เขารักให้นานที่สุด คงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการตอบแทนความรักของคุณลุงที่มีต่อคุณป้าได้

ความรักบางทีเราอาจจะไม่เชื่อ แต่ถ้าคุณได้ลองค้นหามันจริง ๆ คุณอาจจะโชคดีได้เป็นโลกทั้งใบของใครคนหนึ่งแบบคุณลุงและคุณป้าก็เป็นได้ บางทีฉันควรจะลองหามันสักครั้งในชีวิต....เจ้าความรัก

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน) *ศิริก* *สทงตจ.*

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาควิชา/ฝ่าย/งาน/หน่วย) *อสม* *พญามร*

สังกัด ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามธิบดี งานอายุรกรรม หน่วยไตเทียม

วัน / เดือน / ปี 21 เมษายน 2565